

Julia Christina Nyberg

Nornan

Ingår i Julia Nyberg, Samlade dikter af Euphrosyne. Första delen. N. M. Lindh, Örebro 1831.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Tillgängliggjord i samarbete med Dramawebben.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/NybergJC/titlar/Nornan/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb999200355-faksimil>

Nyberg, Julia Christina
Nyberg, Julia Christina
Nyberg, Julia Christina

SAMLADE DIKTER

AF

Euphrosyne.

FÖRSTA DELEN.

Örebro,
N. M. LINDH.

1831.

NORNAN.

NONIAN.

I.

Nattfogeln re'n kring Donnarts fäste flyger
Tyst, som den tärna, hvilken sakta smyger
Ur borgen ner; och snart i klippig vik
Hon ser sig kring, en vingad ljusalf lik.
Lätt skuldrans plaid sig rör för nordanvinden,
Som penslar rosor på den späda kinden:
I själens blommor, ljusblått ögonpar,
Sin morgonhimmel barnslig oskuld har,
Som nyss ur fridens sälla drömmar vaknad
I vemod tolkar lifvets hopp och saknad.
Med hemlig bäfvan hör hon stormens gny,
När hafvets svallningar allt högre fly
Mot lodrätt kust, hvars snöbetäckta spetsar
Likt skytorn hvälfva sig i molnens kretsar.
Der brant från brant en dvärgbjörk fästet sig
Med nakna rötter på den öde stig,
Ormbunken slingrat sina vilda kransar
Kring grottors hvalf, der vattensprånget dansar
I hvirflar ned, hon flyr i månljus qväll
Den kända hålväg opp till klippans håll.
Med längtan blickarna i rymden spana
Ett segel, kämpande på hafvets bana,
I strid med stormen och den svälda våg —
Hvar gång ur svartnad sky en ljungeld bryter,

Än i ett störtsvall djupt det sunket låg,
 Än spånlätt öfver böljorna det flyter
 Likt jagad svan, som ingen hvila fann,
 Tills sist det i en snöhvīt punkt försvann. —

II.

Der förr Druiden tänt, i hedna dagar,
 Sitt offerbål, nu Älskarinnan klagar
 Sin ångest, knäböjd, under bönens ljud:
 "O, rädda honom! Tag mitt lif, o Gud! ...
 När åskan ljungar med din allmaktstämma,
 Att suckens ljud på rädda läppar hämma,
 O, sänk din strålvigg i mitt hjerta ner,
 Förr'n Allans graf i djupets våg jag ser!" ...
 Då hörs bland bergen, som än högre torna
 Mot skyn, en röst — och hemsk stod fjällets Norna,
 Liksom en vålnad i besvärjarns ring,
 Vildt stirrande den öde trakt omkring: —
 "Hvi skall du ugglan i sitt näste störa? —
 Männ' luftens Andar *dina* suckar höra,
 På stormens vingar med hvaran'n i krig? —
 Nej! för *min* vink de endast höja sig —
 Vårdkasen, se, på offerhäll'n, jag tänder:
 Trollrunor tecknande, jag stormen vänder
 I vestans sus. — O, stå den djerfva bi
 Du under af den dunklaste magi! ...
 Var trygg: Mac-Allan hastar till ditt möte. —
 Minona! gläds, när i din älsklings sköte
 Din ungdomsfullhet famnar lifvet helt,
 Förr'n tiden ur ditt bröst dess tjusning spelt."

MINONA.

O, stanna, Norna! att min tunga hinner
Ge tankan ord, förr än din bild försvinner,
Nu, som den tid du följde öfverallt
I mina fjät, en töckenlik gestalt,
Väl huld, men dold, städs mina öden ledde;
Borgfrökens gunst du äfven mig beredde,
Då faderlös, en flygting än, jag var,
Som harpans välljud till hvar hydda bar.
Skall på ditt samband med de dunkla makter,
Som sägs med dig, i dessa öde-trakter,
Om natten på Druidens klippa bo,
Väl med en skymt af hopp jag våga tro? —

NORNAN.

Re'n stormen lugnas. Se! ur molnen tågar
Den facklas ljus, som för ditt öga lågar
Så himmelskt skön: Ett segel närmar sig...

MINONA.

O, det är han! ...

NORNAN.

I hast på klippig stig,
Brådstörtande, lik källans lätta bölja
Från häll till häll, att sig bland rosor dölja,
Min Skyddling hastar i sin älsklings famn,
I suckar bytande sin fröjd, sitt namn.

III.

Vid månens glans, ur delta skyar bruten,
Hög, hjeltelik, i sköna former gjuten,

På klippig strand, af hafvets skum betäckt,
 Sprang Allan opp, i söderns riddardrägt,
 Smärt som den unga ek, med kraft att strida
 Mot stormars ras; ett bredsvärd vid hans sida
 I gördeln satt, som vapenrocken slöt;
 Barettens plym sin lätta skugga gjöt
 Kring pannans hvalf, der tvenne stjernor blänkte;
 Spetskragen sirligt sig kring skuldran sänkte
 Bland ljusa lockars svall. Re'n till sitt bröst
 Han slöt Minona, säll vid hoppets röst:
 "Jag ser dig åter, och min själ förnimmer,
 Vid glansen af äoner stjernors skimmer,
 Närvaron af den Gud, som kärlek tänt,
 Serafens fröjd en gång till jorden sänt!" ...

MINONA.

Dock, Allan! säg, hvi trotsa dödens våda
 I mötets stund? —

ALLAN.

Jag får ditt öga skåda;
 Jag hör din röst! ...

MINONA.

Men, ack! ditt lif, så kärt,
 Är det ej mer än ögonblicket värdt?
 Låt himlen sjelf om glädjens dag besluta.
 Den dröm är skön, att ock i tankan sluta
 Sin älsklings bild.

ALLAN.

Tror du, att ödets makt
 I följd af år en högre tjusning lagt,
 Än stundens fröjd? O, fick med dig — på jorden
 Min tankas ljus, min känslas himmel vorden —

Jag ana af mitt lif betydelsen,
 Och sammanljudande i kärleken,
 På rosor slumra, se dess vår försvinna! —
 Men, ack! min dröm skall först förklaring finna
 I hoppets stjernland... Grymt, o, flicka! vet
 För dig jag dolt mitt ödes hemlighet...

NORNAN.

Som dalens flod i jämna vågor flyter,
 Dock djerf hvart hinder på sin bana bryter
 Med ökad fart, ej hämmad i sitt lopp,
 Sök, yngling! målet för din längtans hopp. —
 Minona! re'n dig borgens tornur kallar
 Till aftonbön från Castle-Douarts vallar —
 Vindbryggan lyfts, då nästa timslag hörs. —

MINONA.

Dock hvarje suck med Allan fjerran förs.
 Farväl! farväl! —

ALLAN.

Hvem är den Gamla? svara!
 Hvars siarblick tycks ödets bok förklara,
 Och med vår kärlek är så väl bekant?

MINONA.

Min fostermor.

ALLAN.

En sällsam anförvandt! —

NORNAN.

Ha! männ' din hånblick andans gåfvor mäter? —
 Hvad lifvets skyldskap dock man snart förgäter!
 Likväl din Stamfar var engång lik min
 En Nattens Son; men kröp ur kulan sin

Ett sekel förr. Vet, att när stolt kring heden
Du blickar från din borg — i syskonkjeden
En högre länk — den minsta dock deri,
Kan dig till nytta eller skada bli! —

MINONA.

Ack, Allan! säg, hvi hennes hat du väcker? —
Vansinnet i dess själ väl stundom släcker
Förnuftets ljus; men snart det skimrar opp
I större klarhet, lik på klippans topp,
Dess offereld. Så högt hon aktad blifvit,
Att namn af Norna henne folket gifvit;
För min skull vredgas hon dock ej på dig;
Skyddsandan lik hon troget följer mig. —
Ack, Allan! re'n vi måste skiljas åter! ...

ALLAN.

Gif mig ett löfte förrn jag dig förlåter:
Följ ej din Laird, när han till Isla far!

MINONA.

"Jag lofvar det." —

Och re'n hon borta var.
Dock än en blick, som ljufva lågor tänder,
Den lätta tjuserskan, i flygten, sänder,
Ljuslockig, späd, ur blåa ögonpar.

IV.

Från ödslig strand Minona var försvunnen,
Och obemärkt till borgkapellet hunnen,
Der tända ljus från helig altarrund,
För Mac-Leans Clan bebåda bönens stund.

Glad såsom dufvan, att ej skådad vara
 Af klippans örn, ibland sin krigarskara
 Hon Lairden såg, med hvilken tiden lekt,
 Ej ögats eld, men blott hans lockar blekt.
 Närmst vid hans hand uppå den hvälfda gången,
 Tolfårig gosse, en Mac-Donnald, fången,
 Som gisslan i hans borg, förtroligt gick,
 Och läste huldhet i hans Dotters blick.
 Stolt som en Sköldmö vid sin faders sida
 Malvina stannar, att sin vän förbida,
 Minona, som lik skogens rädda hind
 Framhastade, att dölja högröd kind
 Med sunken panna mot de knäpta händer; —
 Men tankan söker icke himlens länder,
 Än öfver böljan med sin Allan förd,
 Der vågens brusning är med bäfvan hörd.
 När Cynthias fackla ur de glesa skyar,
 På målad ruta, först sin glans förnyar,
 Och strålen darrar i den blyga tår,
 Dess suck, bevingad, ofvan jorden går.

V.

Mot harpan lutad, ifrån loftet höga
 Vid bågghvälfte fönster, såg med längtans öga
 Minona öfver hafvets mörkblå våg. —
 Den Ö-fläck, som i dunkla fjerran låg
 Var dock ej målet. — Nej, dess tankar flydde
 Till Höglands bergen, der för minnet grydde
 Så mången vänlig barndoms-scen, då än,
 Lik glädjens fjärill sorglös, kärleken
 Inom dess bröst, en ljudfull scalas toner,

Blott fann sin harmoni i högre zoner,
 När lyssnande, i stjernklar sommarnatt,
 På ättekumlet hon, hos Barden, satt,
 Sin fader, som i forntidsminnen sluten,
 En hjeltevålnad, af sin plaid omfluten,
 Söng fädrens låf, liksom på molnen än'
 De hört hans röst och känt sitt språk igen, —
 Nu hos sin Lady, fastän vän, förtrogen,
 Ej längre fri, som näktergal'n i skogen,
 Hon blott förstulet når sin Allans famn,
 För fjällens echo hviskande hans namn,
 Tills klockan kallar genom qvällens dimma
 Från fästets torn i mötets sälla timma. —
 Så drömmer tärnan, då i drömmen störd,
 En vänlig röst är vid dess sida hörd:

MALVINA.

I morgon segla vi till Isla; följer
 Du med din vän? — Säg, hvi du tveksamt döljer
 Din sänkta blick?

MINONA.

O, låt mig dröja här,
 Der om er Skyddling, Archibald, jag bär
 Den vård, som Lady sjelf åt fången skänker.
 Dock mången gång jag än med smärta tänker
 På gossens längtan, från sin hembygd ryckt,
 När städs han sällar fogeln i sin flygt,
 Som sväfvar till de kära barndomslanden . . .
 Fastän hos Eder, som vid modershanden,
 Han intet sakna kan.

MALVINA.

Han följer ju
 På resan oss? Den fröjd ej anar du,

Att

Att detta barn ett medel är allena,
 Att Mac-Leans och Mac-Donnalds stam förena:
 Han återgifs i morgon åt sin far,
 Då Isla skall, som stridens ämne var,
 Hans lösen bli. O, kom att vännen följa
 Bland männer ensam uppå hafvets bölja,
 Att James, den ädlaste bland alla, se!
 Då skall ditt ärfda hat du öfverge
 Emot hans namn.

MINONA.

Att en Mac-Donnald skåda,

Jag längtar ej.

MALVINA.

Har du dem sett?

MINONA.

Ej båda;

Den Gamle blott.

MALVINA.

Välan! du hatar dem,

Som jagat dig från dina fäders hem —

Men jag ... o, låt mig gjuta i ditt hjerta

Min hemlighet! — Tung är en odelt smärta,

Tung, som den luft den arma fången drar

I hvalfvet stängd, der natt ej morgon har: — —

Vet då — jag älskar! — —

MINONA.

Vågar Tärnan fråga,

Hvem är den Lycklige? — För Amors låga

Jag trott Er skyddad af det stolta mod,

Som tillhör Mac-Leans ätt.

MALVINA.

Det ärfda blod,
Der hatets furie förr sin afgrund närde,
Förbytt i kärlek, anar lifvets värde —
Jag älskar James . . .

MINONA.

Hvad? — En Mac-Donnald? — Nej! —
Sagdt af ett helgons mun — jag tror det ej.
Han, som Er Far en evig hämd har svurit,
Som eld och svärd, förhärjande, har burit
Till denna ö? —

MALVINA.

Ja, detta namn, o, ve!
Som tillhör mina Bröders mördare,
Mer saligt i min själ än orgeln klingar,
När bönen flyr på helga andaktsvingar
Till ljusets thron — det är min tungas ljud,
Mitt hjertas enda verld. — Förlåt, o Gud! . . .
Men är ej kärleken, en himlaflamma,
För Dig och honom, i mitt bröst, densamma? —
Dock i mitt vanvett jag med fasa ser,
Att mer än himlen jag åt jorden ger! . . .

MINONA.

Männ' lika högt han älskar Er tillbaka? —

MALVINA.

Hvart ögonblick kan ej sig sjelft bevaka,
Och om ej skenet gycklande bedrar,
Min tysta kärlek icke odelt var,
Fast i vårt bröst vi lika djupt den döljde.

MINONA.

Hvar såg Ni honom först?

MALVINA.

Till Stirling följde

Jag med min Far. I hofvets glans försvann
 Det mörka hat, som i hans öga brann;
 Och fridsamt syntes han sig ändtligt närma
 Angus Mac-Donnald, fast med konstlad värma
 Han tillgaf honom mina bröders död,
 Då Kungen sjelf Clanhöfdingarne bød,
 Att stifta frid. — Nyss till sitt hemlands stränder
 James kommit åter ifrån söderns länder,
 Med fina seder, skön och ridderlig. —
 Marie af Guise, som artigt nämnde mig
 Den Skottska Sköldmön, sade: "Om Malvina
 Ej glömt i strid, der spjut och lansar hvina,
 Valkyrian lik, att hon ett hjerta har,
 Med välbehag jag såg ett värdigt par:
 Blif fridens Engel! Du skall bättre lyckas
 Än min Gemål, om än hans panna smyckas
 Af Kronans glans: Du äger Skönhetsmakt,
 Som mer än riken till sitt välde lagt." —
 Ej med en suck jag hjertats qual förrådde;
 Men inom festligt hof dock ej försmådde
 Namn af hans hjertas Dame, som rundtomkring
 Ljöd vid torneringen, i dansens ring.
 Än hat och kärlek, ack! hvaran'n så nära,
 Om väldet stridde, att mitt bröst förtära! —
 Dock — nog härom. Följ mig den korta färd
 Till Isla; se om James, min dyrkan värd,
 Ej föddes att min stolthets hopp belöna —
 Din främlingsblick skall ej hans bild försköna,
 Som kärlekens. O, kom med vännen, kom! —

MINONA.

Ack! låt mig dröja här — jag ber derom! ...

MALVINA.

Du suckar ... darrande din blick fördöljer,
Och vännens hand med heta tårar sköljer ...
Ej så, Minona! ... Kom intill min barm,
Der känslan klagar, uppå kärlek arm,
Att vi ett systerligt förbund må sluta,
Likt tvenne blommor på en stängel, luta
Oss till hvaran'n! — Men — när ditt öga ber
Som engeln ur ett moln till jorden ner,
Min herrsklust måste för din bön ge vika.
Följ ditt beslut. — I hoppets verld, den rika,
Lef säll! — Farväl! —

MINONA.

O, må Ert ödes lott,
Den gyllne dröm, som namn af kärlek fått,
En fiende af Eder Clan besanna! —
Må frids-symbolen på Er ädla panna,
Vid Eder hemkomst bli en brudlig krans!
Res lyckligt, Lady! —

MALVINA.

Skön i hoppets glans
En nytänd sol du för mitt öga målar.
På vimplad slup, vid österns rosenstrålar,
Allt närmare jag tankans himmel når.
Farväl! farväl! Re'n afskedstimman slår.

VI.

På Islas skogbeväxta strand sig höjde
 Ett ensligt Slott, som blott för Öbo'n röjde
 En graflik tystnad långa vintern om.
 Men jagtens lek med våren återkom:
 Då hvimlade förr obebodda hallar
 Af prydda pager, och kring bergens vallar,
 Fick ödslig nejd ett gensvar mångengång
 Af lösta kopplet i sitt glada språng. —
 Nu, Laird Mac-Donnald, re'n i strid med åren,
 Ej följde mer den lätta hjort i spåren.
 Nej, från sitt Jagtslott, öfver blånadt haf,
 Liksom han skådat bortom tid och graf —
 I gränslöst fjerran för hans öga målar
 Sig hoppets land, och lik den frid som strålar
 Ur själens inre verld så ljuf och varm,
 Är faderskärleken inom hans barm.
 "I dag" — han sade — "får jag åter famna
 Min Archibald! — Syns intet segel hamna
 I viken än? — Om ej min syn bedrar
 Han redan kommer." —

JAMES.

Tillåt mig, min Far,
 Att klippkrönt strand jag spejande må följa
 Och se om Mac-Lean vill försåtligt dölja
 Det gamla hatet, fast förbytt i köld,
 Med svekfullt sinne under avvig sköld.
 Med folk om bord han kan ju omärkt smyga
 I bugten in, och djerf som örnen flyga
 Uppå sitt rof? —

ANGUS.

Min Son, ditt varma blod

Kan lätt en vådeld bli: ett öfvermod,
 Som ofärdsandar väcker opp i orden.
 Ej misstron stiftar någon frid på jorden.
 Nej, James, blif här! — Jag re'n, på gammal sed,
 Har sändt min tjenare till stranden ned,
 Att be den stolte Laird välkommen vara,
 Som vänsäll gäst.

JAMES.

Men hvem kan väl ansvara,
 Att en föråldrad fiende *det* är? —
 Hvi är Er Clan ej sammankallad här
 Till denna Ö, som Ni åt Mac-Lean ämnar
 I lösen ge, då han tillbaka lemnar
 Er Archibald? —

ANGUS.

Månn' en beväpnad tropp
 Ej väckte mer den långa tvedrägt opp,
 Än värnlös Gubbe, som till målet hunnit? —
 Hvar gnista hat har ur mitt bröst försvunnit.
 Jag endast längtar nu, att öppet ge
 Ett redligt handslag åt min fiende
 Vid grafvens port.

JAMES.

Min ädle Far! — försvinne
 Mot Mac-Leans stam ock i mitt riddarsinne
 Det ärfda hat!

ANGUS.

Har du Malvina glömt,
 Hvars skönhet, om min blick ej orätt dömt,
 Din täflan på torneringsbanan väckte,
 Då först på Stirling jag åt Mac-Lean räckte
 Min hand till frid? ...

JAMES.

Som dock så trolöst bröts,
Fastän i helgd af Kungens borg den slöts,
Då Er, min Far, på hafvets fria bölja
Hans dolda list tvang, att som fånge följa
Till Castle Douart, der min spåde bror
Er gisslan blef! ...

ANGUS.

Säg, hvad i hjertat bor! —
Om fridens blomma i din kärlek knoppas,
Min aftonhimmel i dess majglans hoppas
Jag lugn och skön.

JAMES.

Hvad hoppas Ni, min Far? —
Jag ej förstår ...

ANGUS.

Städs du en gåta var
Alltse'n du hemkom från den sista fejden:
Ditt koppel hvilar; ej, som förr, kring nejden
Med skogens rådjur, blixtsnabb i ditt lopp,
Du följer djerf till fjällets branta topp. —
Nej, ensligt vandrande, du ser från stranden
Till Mull, Laird Mac-Leans Ö, vid aftonranden,
Dit ock i går du var ...

JAMES.

Ack, lifvets skuld
Fördubblad är, se'n Henne, englahuld,
Jag älska lärt! — Hon är min lefnadsblomma,
Och blott om Henne hjertat tala vill, ..
Men denna stund — när Edra gäster komma —
Hör Er som Värd och Far gemensamt till.

VII.

Laird Mac-Lean kom. — Mac-Donnalds milda sinne
 Hann ej välkomna gästerna, ren inne,
 Förr'n Archibald de späda armar slår
 Omkring hans hals, att blanda suck och tår:
 "Jag är hos Dig; Du får ej längre skilja
 Mig från din famn!" — Stum, uppå eklagd tilja,
 Liksom han räknat rutorna derpå,
 Sågs vid den ljusa gruppen, Mac-Lean, stå,
 En mörk gestalt, som än sin mordblick sänker
 På dolken, hvilken i hans bälte blänker,
 Med guld och blodträd uppå fästet prydd;
 Än på sin Dotter, som båd' stolt och brydd
 James återser, och rodnande besvarar
 Den välkomsthelsning, prydligt han förklarar:
 "Hvi kan ej Isla, såsom Papho's Ö
 För Skönheten blott ros och myrten strö,
 Att, Mylady, Er boning värdigt sira! ...
 Dock — dessa blommor, som ur hjertat spira:
 Den tacksamhet, som för min broders skull
 Jag helgar Er" ...

ANGUS.

Förlåt mig, Laird af Mull,
 Att jag som Far ett ögonblick förglömde
 Min pligt, som Vård! — Men hvad vårt hjerta
 gömde
 Af hat och tvedrägt från vår ungdomsvår,
 Vid grafvens rand ju som en dröm förgår,
 När i det ljus vi se vår flydda bana,
 En evighet hörs till försoning mana
 I åldrigt bröst? Ett öppet handslag är
 Dock mer än ord ...

JAMES.

Hvad Åran sjelf begär

Ni afslår Laird? —

MAC-LEAN.

En blodig hand du räcker
Mac-Donnald! Vet, ej af min stam du väcker
De fallne Telningar till lif igen! ...
De döde sofva — — —

ANGUS.

Gud är kärleken — — —

Dock — arme Fader! — Men det äran gällde,
Och man mot man i öppen fejd sig stälde:
I striden föll det käcka Broderspar;
Ej genom svek; ej för *min* hand, det var.

MAC-LEAN.

Hvad? — Laird Mac-Donnald djerfs, att *arm*
 mig kalla! —
 Skall hatets stängda bölja åter svalla?! —
 Din Son är — *min*.

ANGUS.

Ni hämnas ädelt, Laird! —

Är Archibald er faderskärlek värd? —
Ett sorgglöst barn, tillhöre han oss båda! —
Men kom, att Eder egendom beskåda,
Och om Ni trött af Eder sjöfärd är;
Följ mig till Eder nya boning: här
Jag utsett rum åt mina ädla gäster.
Fast ej omstrålad af tornerings-fester
Och vapenlek, basuners fröjdeskall;
I detta jagtslott, utan fästningsvall,
Ni icke omgifs af en väpnad skara
Men kan dock tryggad för all misstro vara." —

Hemsk, sluten i sitt inre, Mac-Lean gick,
Undflyende Malyinas häpna blick.
Men, som ett bloss i grufvans natt förråder,
För spejaren, den dolda malmens åder,
Djupt under pannans hvalf en ljungeld bröt,
Som vredens åska, gömd i molnet, slöt.

VIII.

Som tåren darrande i kalken hvilat
Af böjda liljan, då en stormvind ilar
I hast förbi — så stilla, lugn och klar,
Malvina log, med sänkta ögonpar. —
Stark, hög, förskönad af sin vredes låga,
Hörs ynglingen: "Kan en Mac-Donnald våga,
Att i en Mac-Leans låf än stämma in?
Då är den rösten icke endast min;
Nej, Mylady! Ert loford uppenbaras
Ej blott på Mull: innom vår Clan förvaras
Ock minnets gärd.

MALVINA.

När Manna-handen slår,
Det tillhör Qvinnan hela smärtans sår.
En uppfylld pligt om ryktets låf ej drömde,
Då vårdande Er bror, jag lätt förglömde
Hans ärfda namn.

JAMES.

Det är ju icke mer
En fiendes, när friden återger
Hvart segrens byte? — — Fordom gafs ett hjerta
Af hatet glödande — med längtans smärta

Det drömmar nu, på stranden af Er Ö,
 Sin lyckas blomma, ren som fjällens snö
 När dagens rodnad deras spetsar målar;
 Dess blick är stjernans, som ur molnet strålar
 Ljuf, klar likt själens obemärkta frid,
 Ej anande en verld af qual och strid,
 Inom den sfer, der banans trånga gränser
 Hon troget följer, och hualdsaligt glänser
 Mot Enstigen på öde stig — o, säg!
 Ni vet dess namn? —

MALVINA.

Nämn, Riddare, det ej! —
 Helst åt min Far sin rätt jag öfverlåter . . .
 Men se, han kommer der med Angus åter
 Och Archibald.

ARCHIBALD.

Malvina, kom och se,
 I denna sal, hvad mången jagt-trophé! —
 Kroknäbbig kungsörn bredvid högbent trana
 Med sten i klon, liksom på hedens bana,
 När skaran sofver, än hon stod på vakt; —
 Se, der en huggtand sig till hvila lagt
 I vargens käk: af buffelns breda panna
 Ett väldigt horn, att jagtens fröjd besanna
 När det åt klippig nejd sitt gensvar ger —
 Hola! hola! — ryckt ifrån väggen ner,
 Dess ton jag vill med starka lungor böja,
 Att hvarje kronhjort, lyssnande, skall höja
 Månggrenig hjessa öfver hedens stig.

MAC-LEAN.

Bra, Archibald!

ANGUS.

James! nu det tillhör dig,
Att Mylady till sina rum ledsaga.
Re'n qvällen skymmer, molnen sammandraga
Sig öfver vesterns rymd, ett förebud,
Att snart Orkanen, under thordöns ljud
De vreda böljorna i dyning höja.
Vill under gästfritt tak Laird Mac-Lean dröja;
I morgon först från Isla skiljas vi? —

ARCHIBALD.

Min Far, jag följer Dig, och får ju bli
Hos dig i natt?

MAC-LEAN.

Du är min Gisslan, stanna! —
Du blir hos mig! . . .

ARCHIBALD.

Laird! med din rynkta panna
Du skrämmar mig; ack, från min faders bröst
Ryck mig ej bort! —

ANGUS.

O, hör hans sorgsna röst —
Ni har mitt riddar-ord: i morgon åter
I eder hand mitt barn jag öfverlåter,
En underpant för dem ni mistat har;
Men unna mig . . .

MAC-LEAN.

Nej!

JAMES.

Klaga ej, min Far!

MAC-LEAN.

Tror du, med handen uppå svärdets fäste,

Förhindra Örnen, att till klippans näste
Med rofvet fly? —

JAMES.

Men lodet hinner snart
Den djerfve Rövvar'n i sin snabba fart,
Och det kan tämja äfven öknens tiger ...
Försvara Er! ...

MALVINA.

Håll, Riddare! Ni stiger
Ej närmare — jag är min Faders sköld.

MAC-LEAN.

Låt honom smäda. Se, med trotsig köld,
Jag här allena står.

ANGUS.

Jag ber om skoning! —
O, sansa dig! Mins gästfrihetens boning
Är heliggjord.

MAC-LEAN.

Mins Angus, att din Son,
Min underpant, ej skiljes mer ifrån
Min sida. Fåfängt vill du återkalla
Ett gifvet löfte! — Dina blickar falla
På klippans håll.

JAMES.

Ve, att till syndens lön
Ge löften helgd! Min Far, ditt ögas bön
Bör Englarne, men icke Satan söka;
Dock gaf du, att hans makt på jorden öka
Ditt riddar-ord ...

MAC-LEAN.

Du aftvår blott med blod
Din smädelse, din tungas öfvermod!

JAMES.

Ja, låt oss kämpa man mot man: förene
Oss svärdens spetsar! Fallar ock den ene
Så är dock, Lady, Eder återfärd
Ju lika fri?

MALVINA.

Så sannt jag kallas värd
Min Faders namn — så sannt med namnlös smärta,
Jag stöter dolken i Er broders hjerta! ...

JAMES.

Tillbaka! — — Ve! hör ni ej barnets skri? ...
Djupt vid Er fot jag sänker, Mylady!
Mitt svärd; men säg, hur' vågar handen röra
En blottad dolk, och utan fruktan föra
Dess hvassa udd mot värnlös gosses bröst? —
Ve qvinnan, trotsande naturens röst! — —

MALVINA.

Tag gossen, Fader! handen maktlös faller;
Jag kan ej mer ...

MAC-LEAN.

Hola! från fönstrets galler
Förnimmen hornets ljud kring fjäll och dal!
Dess treklang skulle såsom strids-signal!

JAMES.

Förräderi! — Gud! denna sköna blomma
Bär äfven gift. . . Se Mac-Leans skaror komma:

Fräls er, min Far! — Min vapenbror är här,
Mitt goda svärd.

ANGUS.

Gud! hård din straffdom är.
O, må jag offret bli: min hjessa luta
Till hvila ned! — Och frid skall döden sluta
Med Mac-Leans stam.

JAMES.

Nej, dö förrädare!
Förrän min Far, du skall som fånge se
På Douarts borg ...

MALVINA.

Förmätne! — Se, förvägen
Jag trotsar dig — blott detta bröst är vägen
Till fadershjertat! — bryt igenom den
Om du har mod!

MAC-LEAN.

Fort, gripen mördaren
Mitt tappra folk! Ha! se hans ögas häpnad
Vid åsyn af min Clan, med claymor väpnad,
Den jag fördold uppå galejan lagt —
Likväl han trotsa djerfs min öfvermakt;
Dock fåfängt, James! — Friskt låten svärden klinga
Det hjälper ej — han har ej lust att springa
Vid första hugg — nej, se! han leken tål —
Åt bättre arm gafs ej det blanka stål! ...

MALVINA.

Gud! skall han ensam emot mängden strida? —
O, fräls hans lif! nog dyrt jag vid din sida
Alltre'n min skuld till dig betalat har

I dag; o, ve! hvad har du gjort, min Far?
Må för din äras skull han skonad blifva! ...

MAC-LEAN.

Död eller lefvande han först skall gifva
Sig i mitt våld! — Ha! mig hör segern till:
Han fängslad är. — Min hämd jag njuta vill! —
Mac-Donnald! se! re'n straffets timma nalkas:
Falkungen fjättrad, att hans blod må svalkas,
Och vingen bruten, som din ära var. —
Nu ändtligt vid mitt mål, den makt jag har
Att hånligt på din stolta hjessa trampa! — —
Snart på min borg, vid tornets dunkla lampa,
När ångern vakar och ur midnattsskyn,
Två kända vålnader, en dubbelsyn
Af mina Söner för ditt öga sväfva —
Ej blott för Domaren du måste bäfva,
Nej! ock för den, som hämdens ande lik,
Kom och försvann från Islas gömda vik. —
Så hungrig räf, när korpens skrik bebådar
En blodig lek, ock den med lystnad skådar;
Men går dock icke rakt till målet fram.
Snart äfven Du, lik en förtorkad stam,
Ser dina telningar till jorden falla —
Men — tiden flyr. Uppå Galejan, alla
Fort under däck! Som bäfrar i sitt hus
Vi kommo hit och gå, vid stormens brus.

IX.

En stjernlös natt, mörk såsom Mac-Leans sinne,
Han vandrade kring klippig vik. Derinne
Dru-

Druidens fjälltopp lik en rese stod
 Af gråa manteln hölj'd i molnens flod.
 Åt Lairdens bild hemskt facklans eldsken delar
 Sitt bleka skimmer: ljus med skugga spelar
 Bland klyftorna, der klättrande han går
 Till offerhäll'n, der Nornas boning står,
 En grottas hvalf, i skyggd af tvenne granar —
 Från brant till brant den dolda väg han spanar,
 Tills sist en dörr, af rankor skyld, han når,
 Och trenne slag med dolkens fäste slår. —
 "Ej något svar! — Skall jag din varning tåla
 Du, mörka Ande, i mitt bröstshvalfs håla,
 Med namn af *samvet*? — — När jag närmar mig
 Vansinnets boning och jag ropar: tig!
 Hvi lyder icke du min herrskarstämma? —
 Skall grånad kämpe likt ett barn du skrämma
 Amsaga? — Nej; från dunkla minnen fri,
 Jag hör blott tidens röst: — det är förbi!" —
 'Tre hårda slag ånyo dörren skaka —
 "Dock fåfängt! Ve! skall jag med ugglan vaka
 Den mörka natt?" — Nu Nornas röst, han hör:
 "Hvem klappar? — säg, hvi du mitt nöje stör:
 Min harpas välljud, som min smärta döfva?" —
 "Låt opp! din Laird är kommen hit, att pröfva
 Den siarkonst Skyddsanden lärde dig." —
 "Ja, vänta! — Först jag måste pryda mig." —

X.

En reslig bild ur grottans hvalf sig höjde
 Lik en ruin, som majestätiskt røjde

Sin fordna skönhet, fastän tiden lagt
 Grymt i förödelsen sitt väldes makt.
 En högländsk harpa i dess famn låg slutet,
 Der nyss balladen var i toner gjuten;
 En glitterkrans de spridda lockar knöt,
 Hvars silfversvall ned öfver skuldran flöt.
 Runprydda gördeln omkring medjan binder
 Den sida klädnaden. På bleka kinder
 Höstlöfvets rodnad spridde sig i hast,
 Då vred hon hörs, med vilda ögonkast:
 "Hvad vill du vålnaden, den hädangångna?" —

MAC-LEAN.

Jo vet, Mac-Donnalderna äro fångna
 Och i mitt våld!

NORNAN.

Säg, hvad du mer begär? —

MAC-LEAN.

Välan! jag aktning för din kunskap bär:
 I stjernors bok du skall mitt öde tyda.

NORNAN.

Männ' stjernorna ditt bud, deroppe, lyda,
 I molnen döljande sitt blida sken?
 Nej, bäfva! de för dig gått ner alltre'n. —

MAC-LEAN.

Männ' ofärd eller helgd mig ödet bringar,
 När hämden af min hand till tystnad tvingar
 Mac-Donnaldernas hat? —

NORNAN.

Spörj den, som sår
 Ut hatets frö; din själ i bojor slår!

Två andeväsen hvar dödlig följa:
En mörk, en ljus gestalt. — Tro ej de dölja
Sig för min syn — dock manande jag vill
Framkalla den, som hör *mitt* hjerta till:

"Kom, ljusa Ande, som åt detta hjerta
Gaf Sångens välljud, vyssande min smärta
Till sömns så mången gång på sorgens jord.
Du bifall ger, och själens himmel klarnar;
Den mulnar åter, då din stämma varnar
Med dunkla ord.

Hur' väl från fordom jag förstår och känner
Din röst igen: vi voro barndomsvänner;
Du var min lekbror, då i skogens sal
Ett blomstertjäll vi byggde opp derinne,
Och bundo kransarna åt hopp och minne
I fjällstängd dal.

På dödens läger jag din vinge hörde,
Som sakta susande, min panna rörde
Med hälsans fläkt och själens inre frid;
Dock se'n hur' ofta såg din blick med smärta,
Än flyende ifrån och till mitt hjerta,
Dess vilda strid!

En ljungeld lik, såg, när du tanken tänder
Hvarfrån du kommer, och hvarthän du vänder
Tillbaka? Kom, att än i brottets verld
Ge dåren tydningen af lifvets gåta,
Och åt din ledning vill jag öfverlåta
Min pilgrimsfärd!"

XI.

Flydd Nornan var. Inom sin grotta sluten
 Hon dröjer. Snart med rösten hemsk och bruten
 Hon återkom: "Ve, att min själ förnam
 Den Andes makt *din* åsyn kallat fram! ...
 Höjd ur sin afgrund, uppå nattens vingar,
 Förfärlig, hotande, han mig omsvingar,
 Att dunkla minnen väcka opp på nytt. ...
 De ljusa stunder ur mitt sinne flytt;
 Dock djerfs för dig jag himlens bud förklara,
 Och skyddande, ditt ödes Norna vara;
 Men icke här." — I hast — med blosset ryckt
 Ur Mac-Leans hand, uppskrämmande till flygt
 Likbåderskan, som spräcklig vinge rufvar
 I hålig stam, och skrefvans dystra Ufvar,
 Storögda vaknande, vid lågans ljus —
 Till stranden hunnen, hon vid vågens brus
 Trefalldigt facklan genom mörkret svängde,
 Att gnistrorna i skiftad glans sig mängde
 Med luftens våg, hemskt gjutande sitt sken
 Omkring de två, då ordande alltre'n
 Hon närmare till Mac-Leans sida trädde:
 "Här, stolte Laird! der tvenne lik du klädde
 I svepningsskruden, väfd af hafvets skum —
 Uppvakna, Syndare! — På detta rum,
 Vansinnig, såsom jag, af dig förskjuten,
 Med späda dottern i sitt sköte sluten,
 Din Maka störtade i böljan ner! ...
 Du blir så blek ... Männ' du dess vålnad ser,
 När ögat vildt kring mörka djupet stirrar? ...
 Kanske du räds, att än din ättling irrar
 En okänd främling uppå jordens rund? ...

Hvad säger Gasten dig i nattens stund? —
 Ha! hör ett skratthor af de mörka Andar,
 Hvar klippa svarande sitt genljud blandar
 Från håll till håll ...

MAC-LEAN.

Vanvettiga! o, ve! —

Vill du ej svaret på min fråga ge? —

NORNAN.

Förr'n Dag och Natt sig i hvarannan gjuta;
 Förr'n Elfvorna sin glada ringdans sluta
 Vid rosenstrålarna på tufvans bädd,
 Och Bergsråt sänker sig från grufvans brädd
 I djupet åter — lös ur fängselbanden
 Mac-Donnald och hans Son! — Så bjuder Anden,
 Och du har frälst din egen dotters lif.

MAC-LEAN.

Min dotters? ...

NORNAN.

Ja! åt James sin frihet gif;
 Hon eljest offret för din hämdlust blifver.

MAC-LEAN.

En Dåres lögn!

NORNAN.

Välan! Du döden gifver
 Ditt eget blod — Din onda genius lik,
 Gå mörkrets väg!" —

Nu öfver böljans vik

Hon facklan slungade — och var försvunnen. ...

En stjärna blott, på österns hvalf upprunnen,
 Såg matt och döende i enslig rymd

Sin bana snart af dagens Gudom skymd,
 När Mac-Lean tornen af sitt fäste røjde. —
 Ett genljud än af Nornans röst sig höjde
 Inom hans barm: "Din dotters mördare!" — —
 "Skall, för en villas dröm, du öfverge
 Det mål, till hvilket du så blodigt sträfvat? —
 Än aldrig du för mörkets makter bäfvat! —
 Nej! fritt må lätt-tron, bortom grafvens rand,
 I molnen bilda sig ett öckenland,
 Der kropplös själen som en fläkt försvinner —
 Först smärtans sår, den glöd i hjertat brinner,
 I lifvet svalkas må! ... Ett sjufallt ve
 Kan hämdens feber blott en läskdryck ge!" —

XII.

Vår-melodier lund och bölja sjunga:
 Snöhvita svanorna vid stranden gunga
 Och vingen hvila, tills snart resans tåg
 Ånyo ordnas uppå luftens våg.
 Dock fåfäng väntan, när i stilla qvällen,
 Minona hörs på måssbeklädda hällen:
 "Ej Allan kommer! — Ej min längtan ser
 Vindlätta seglaren i viken mer! —
 Ack! tro och kärlek i mitt hjerta bodde,
 En dröm så skön! Männ' han den anförtrodde
 Åt vind och flod? — Stormfogeln lik, han kom
 Och vände åter från mitt hjerta om,
 När nordans brusning hafvets bölja rörde.
 Männ' blott en saga han på tungan förde,
 Förklingande alltre'n i mötets stund? —

Genkärlek, högsta väl på jordens rund,
 Gjut himlens lågor i den hulda sången,
 Och måla Allan, då den första gången
 Jag honom såg! Högt klinge berg och dal
 Ett återsvar af enslig näktergal:

På heden, kransad af de högblå kullar
 Der Lara rullar
 Sitt strömfall, tumlande från häll till häll;
 Der Colmas vålnad flyr ur nattens sköte
 Med våta lockar än till Salgars möte,
 Jag växte opp i Bardens låga tjäll.

Dock fann han sig i enslig hydda fången;
 Ty fri är Sången:
 Vid harpan målande förflutna dar,
 Från borg till borg, stödd af min hand, han flydde;
 Tills denna fjälldal, der hans morgon grydde,
 Det sista målet för hans vandring var.

Snart på hans graf, med harpan vid mitt hjerta,
 Jag söng min smärta,
 Min dunkla aning och min längtans hopp. —
 Mac-Donnalds stridshorn genom nejden hördes,
 Och bäfvande från hemmets däld jag fördes;
 Min ärfda hydda gick i lågor opp.

Vid hafvets strand jag sönk i sanslös dvala;
 Med vingar, svala,
 På dimmans hvita moln af rosor stänkt,
 Skön, som när morgonen ur österns salar
 Sitt perlbregn strör kring vårens blomsterdalar,
 En Engel hviskade, till jorden sänkt:

"Hell, dig! i dag för första gången vaknad
Till fröjd och saknad,
Du genom kärlek in i lifvet går!
Jag kommer åter då af dolda skiften
Synvillan skingras, om du ock vid griften
Ett högre lif igenom kärlek når."

Min dröm försvann — och nattens stjernor
släcktes.

När ögat väcktes,
En väpnad Yngling vid min sida stod —
Omkring hans bild hvad ljufva löjen lekte:
Det milda alfvar på hans panna smekte,
Som fjärillsvingar kring en herculs-stod.

Jag såg ej lågan, som på himlen glödde,
Mitt hem förödde;
Nej, endast Honom: liksom blommans knopp
Först medvetslöst de späda hjertblad sträcker
Emot den Gudom den till lifvet väcker,
Jag mot Mac-Allan slog mitt öga opp.

Snart röst af röst blef genljudlikt besvarad.
Min själ förklarad
En högre verld kring jord och himmel såg
I återglansen af sin inre spegel,
Skön, som när svanen med de hvita segel
Ser af sig sjelf en bild i klarnad våg.

MALVINA.

Jag lyssnat har. — Väl dig, som älskad vorden,
Ej anar ovisshetens qual på jorden!
Dock, flicka, säg, hvem är den hvita Svan?

MINONA.

En Krigare utaf Mac-Allans Clan.

MALVINA.

Du känner Kärleken, den underbara? —
I ljufva samljud du får den förklara,
Då i mitt bröst en afgrunds qual den är ...
Dig anförtrodd, af dig jag tröst begär: —
Min Far är grym. — James i hans bojor sluten,
Och snart är öfver honom stafven bruten — —
Hvar finnes räddning? hvar? ...

MINONA.

Den sökas bör

I troheten, som hjertat saliggör,
Som vågar allt: Försök er Far beveka!
Naturens röst han vågar ej förneka;
Ni är hans enda barn: I rosenband
James fjättrar bytas snart af eder hand.

MALVINA.

Min äras röst hörs mäktigt sammanljuda
Med kärlekens: Skall så en qvinna bjuda
Sig sjelf till pris? — Dock — lif och frihet får
Han af min hand. — Men — om han den försmår:
Den grymme blott förmäler sig med döden? — —

MINONA.

Var trygg — Lätt leder ni en fånges öden
Med stjernorna af edra ögons glans —
Ej något mannahjerta ännu fans,
Som deras tjuskraft trotsande försmådde.

MALVINA.

En tyst bekännelse hans blick förrådde;
Men ack, den brann, att emot fjällets snö,

Min blyga stolthet, likt solstrålen dö!
 Ve mig! jag väpnade med köld mitt hjerta;
 Men såret glödande med febersmärta
 Förfryser ej. — På Isla nyss likväl
 Jag hört en röst ur djupet af hans själ:
 "Min lyckas blomma är på Mull." —

MINONA.

Hvem tvekar
 Vid dessa ord? Nej, ljuft af hoppets lekar
 Omgycklad, Lady, njut af segrens lön! —
 Fly till er Far; han hör ert hjertas bön.

MALVINA.

Du känner ej, att tvedräktsandan störde
 På Isla hoppet i min själ, och förde
 James svärdsudd mot hans bröst. Minona, vet,
 Förblindad af sin hämd till trolöshet,
 Min Far försåtligt sine Clanmän gömde
 På skeppet. Om hans svek jag fåfängt drömde
 Förr'n han signalen med sitt stridshorn ger
 Se'n James, af honom retad, våldsamt ser
 Sig tvungen, att hans hätska grymhet tukta
 Med maning till försvar. — Jag måste frukta
 För Älskarns lif, och afsky Fadrens brott —
 Ha! hvilken smärta! ...

MINONA.

Fly, förr'n ödets lott
 Är kastad re'n, att för hans fötter falla! —

MALVINA.

Mest fruktar jag bland onda väsen alla,
 I hvilkas band min fader fångslad är,
 Den grymme Harry, Kastellanen här.

Ett evigt hat Mac-Donnalds Clan han svurit,
Fast aldrig än i öppen fejd han burit
Mot den sitt svärd.

MINONA.

För feg dertill, likväl
Med ränkfullt svek han Lairdens bifall stjal.
Alltse'n den dag då först mig Norna förde
I denna borg, der Er mitt öde rörde,
Han hatar mig. Jag honom frukta bör;
Men icke den, som med en trollstaf rör
Hans låga hjerta. Förr'n han offret fälde,
En lag hos Lairden Eder förbön gälde
Så mången gång.

MALVINA.

Välan! jag lyder dig
När dagens rodnad åter höjer sig.

XIII.

De mörka tankar, som med Mac-Lean vaka
Likt skuggor fly för dotterns blick tillbaka,
Då bedjande hon vid hans fötter stod:
"Min Far! låt ej Mac-Donnaldernas blod,
Hämdropande, din äras sköld befäcka!

MAC-LEAN.

Skall deras rika stam mitt armod gäcka,
Fortplantande sitt namn? — Nej, dess baner
Med falkar tre, må äfven sänkas ner
I glömskans djup! —

MALVINA.

Må blod i striden flyta;
Men skall den rost ditt vapens glans förbyta,
Som uppå Mördarns dolk fastklibbar sig? —
Svag är den Gamle, och hvad gjorde dig
Hans yngste Son, som på ditt knä du smekte,
När med de hvita lockarna han lekte,
En oskuldsbild, emot din skuldra böjd? —

MAC-LEAN.

Ha! snarligt skall han, i sin styrkas höjd,
Djerf som den örn från rymdens bana ilar,
Se ned på grafven der jag multnad hvilar
Med hånfull blick — Nej, död och helvete!
Hör Kastellan!

MALVINA.

Vill du mig döden ge? —
Bort, Harry! bort! Du, som att slafviskt lyda
Din Herres vink, vill himlens lag förtyda
I menskors bud ...

HARRY.

Jag går.

MALVINA.

Se! hur' han skygg,
Ormkrypande, med vågor på sin rygg,
Ur rummet smyger uppå tå helt sakta,
Med blicken rädd, att andras blick betrakta;
Men gömd i bakhåll, som i dunkel natt
Roflystna ögat af en tigerkatt.

MAC-LEAN.

Gift på din tunga bor — dock i hvar åder|,

Med viljans fasta kraft din själ förråder,
Att du min ättling är. Din önskan säj!

MALVINA.

Jag är det, Fader! och förnekar ej
Mitt ärfda blod, när stark, i år af smärta,
Jag dolde kärleken inom mitt hjerta
Till James Mac-Donnald. — Ödets vågskål fick
Du i din hand i detta ögonblick.
Beslut, min Far! — men vet mitt lif det gäller,
Om blodig gerning du i verket ställer —
Jag bäfvar ej att döden sjelf mig ge....

MALVINA.

Nedkalla ej en Fars förbannelse! —
Stig opp, Malvina. —

MAC-LEAN.

Nej, här vill jag ligga,
Och vid din fot, med knäppta händer, tigga
Om lifvets lif, till sista ljudet af
Den röst, som gråter vid sin lyckas graf,
Ditt hårda hjerta — ack, det glädjetomma! —
Förkrossa kronan af den sista blomman,
Som högväxt kring din stam än' slingrar sig,
Och ångrens ve skall evigt följa dig! —

MAC-LEAN.

Du hota djerfs? —

MALVINA.

När far och dotter båda,
Om segern tvekande, hvaran'n beskåda —
Jag är den svaga, som af dig begär
Sin lyckas verld, som evigt flygtad är,

Om trotsande du kallt min bön förskjuter . . .
Se! denna dolk, som vid min barm jag sluter . . .

MAC-LEAN.

Olyckliga! — Har icke döden ryckt
Bort mine Söner? — Till mitt hjerta tryckt —
O, sansa Dig! — Hvad Norna mig förkunnat
Jag anar . . . Gud! Du åt mitt lif förunnat,
Bland legioner hämdeandars röst,
En Engel talande till detta bröst —
Gå, förr'n de mörka furier återvända,
Att James ett bud om lif och frihet sända:
Säg, att för honom livets stråle ler
Blott vid den hand, som trogen kärlek ger.

XIV.

Halfbrutna strålen, som från östern faller
Till James Mac-Donnald genom fångslets galler
Ej skingra hann de mörka drömmars flock,
Som vingen sänkt uppå hans ögonlock,
Förr än en Page, med blickar jungfrublyga
Och lätta steg, sågs genom dörren smyga,
Tills obemärkt, i skuggan gömd, alltmer,
Han fångens bild, tyngd af sin boja, ser.
Då hastigt bäfvande mot pelarn stödde
Han lockigt hufvud — hvarje ros som strödde
hans kind försvan — och under qväfda ljud
Han hviska hörs: "Är detta James? — O Gud!
Den styrka gif, som utom Dig jag saknar,
Att offret bli! — Må, när han åter vaknar,

Med röst förställd, i vecken af min plaid,
Jag dölja mig, ej för mitt öde rädd,
Som afgjort är i denna stund." ...

JAMES.

Hvem klagar? —

Är det en röst ifrån min sällhets dagar?
Kom närmare.

PAGEN.

Mig har Laird Mac-Lean sändt
Ett fridens bud. Der fordom hatet tändt
Sitt offerbål, från hymens altar ljuder
Välsignelsen, som edra stammar bjuder
Försoning, slutande den långa strid: —
En flicka skön, som hoppets rosentid
Tre himlaskänker vid er hand allena:
Lif, frihet, kärlek, gläds att sällt förena! —
O, mottag dem! Men vet er ungdomsvår
Är flygtad re'n, om Ni dem kallt försmår.
Gif mig ert svar! —

JAMES.

Låt dessa troll-ljud hinna
Hvar hjertats fiber och sitt gensvar finna! ...
Säg, Gosse, säg, hvar stal du denna röst,
För lifvets tjusning öppnande mitt bröst? —
Du tiger? ... räds att mig din blick förunna? —
Välan! mitt svar du skall din Laird förkunna:
Af Mac-Leans Clan Minona odelt blott
Mitt hjertas tro, min ed för evigt fått.
Men hvilken likhet med dess bild du röjer ...
Hvad aning ... Gud! ...

PAGEN.

Ej hafvets vågor plöjer

Mac-Allan mer. Ej på Druidens håll,
Sitt qvåde sjungande i månljus qväll
Står Sångarflickan, ser de lätta segel
Med hoppets längtan på den klara spegel —
Nej, Riddare! den tid är re'n förbi; —
Så ringa pris ej köper fången fri.

JAMES.

Minona, kom, att sträckta famnen höja
Mot Allans famn! — hvi bakom pelarn dröja?
Jag fängslad är — Ej ljuga kan din röst —
O, det är du! —

MINONA.

Min Allan! ...

JAMES.

Vid mitt bröst

Du hvilar åter! — Väl den arma fången,
Som himlen i din blick för sista gången
Får återse! — O, tillgif, att för Dig
Jag dolt mitt namn, när hoppet tjuste mig,
Att för min egen skull blott älskad vara! —

MINONA.

Med sveklöst sinne låt min själ förklara
Sin sista bön: O, mins förflutna dar
Då uppå Stirling än Malvina var
Ditt hjertas Dame — Att hennes färger bära
Var höjd af lycka, höjd af segrens ära: —
Af festens Drottning, i sin skönhets glans,
Emottog Riddaren sin lagerkrans —
Hon älskar Dig! ...

JA-

JAMES.

Om än den stolta, kalla
Malvina sjelf jag till min fot såg falla —
Förgäfves! — För min Faders skull hon vann
Min hyllning blott. Säg om jag rädda kann
Mitt lif för priset af en mened, svuren
Vid Herrans altare till himlen buren? —
Minona! Nej, den ärelösa slaf
Föraktets gärd ditt rena hjerta gaf. —
Kom till mitt bröst, der turtur lik i skogen
Jag blir mitt löfte och min kärlek trogen. —
Du hört mitt svar.

MINONA.

Ack, vid din fot jag ber:
O, rädda Dig, och mig du lifvet ger!
Mac-Allan! ... James! ... o, tag din ed tillbaka!..

JAMES.

Uppoffrande dig sjelf, du vill försaka
Min Kärlek? — Nej! Du är den ensam värd.

MINONA.

Jag tillhör Dig! — men — i en bättre värld ...

JAMES.

Här eller der — jag helgar dig i döden
Mitt hjertas tro! ...

MINONA.

Tänk på din Faders öden;
Vi följa Dig. — När på min Allans graf
Jag blommor strör ... förr'n bladen falla af,
Mig sjelf, en bleknad ros, vid kulna vindar,
Af döden bruten, vid Ditt bröst jag lindar

I minnets krans... Låt ej Malvina ge
Det fallna stoftet sin förbannelse! ...

JAMES.

Förenade vi jordens röst ej höra ...
Gå, att mitt svar till Mac-Lean återföra:
Jag aktar icke lifvets skuggverld mer —
Odödlighetens hopp din kärlek ger! —
Farväl, Minona! — vid ditt hjerta slutet,
En evighet jag anar i minuten — —
I Döden Din! ...

MINONA.

Olycklige! — Farväl! ...
Re'n Harry kommer ...

JAMES.

Bed för Allans själ! —

XV.

Malvina bäfvande Väninnan skådar:
"Säg ut, min dom! ... Lif eller död bebådar
Din anblick — Gud! — Din tystnad jag förstår! ...
Dock tala, förr'n min sista suck förgår —
Hvad har han sagt? — Min kärlek han förskjuter...

MINONA.

Han älskar ...

MALVINA.

Hvem? O, säg dess namn — jag
njuter

Dock hämdens tröst! — Högtidligt alfvarsam,
Jag Dig befaller!

MINONA.

Se — ditt offerlam! —

Han älskar mig ...

MALVINA.

Dig! — som Mac-Allan gifvit
Sitt hjertas tro? —

MINONA.

Ja; grymt jag villad blifvit
Af James Mac-Donnald — Vet ett enda var
Det dubbla namnet ...

MALVINA.

Till *min* himmel bar
Du djerf din blick? ...

MINONA.

Ack! medvetslöst — O, skona
Ej Brottsslingen! — gif mig en martyrkrona,
Som stjernorna med evig glans beströ ...
För Dig och Honom — o! hur' ljuft att dö! —

MALVINA.

Ej döden i din barm — den otacksamma —
Betala kan med lifvets sista flamma
'Till mig sin skuld. — Jag närmade till mig
Den faderlösa, som på öde stig
Kringirrade ... likväl du mig förrådde ...
Hvad blir mig öfrigt? — Äfven Du försmådde
Den Syskonkärlek jag dig odelt gaf — — —
Ha! till ett likrum, till en öppen graf
Sig jord och himmel för mitt öga hvälfver,

Der af föraktets köld mitt hjerta skälfver! ...
 Ej *någon* blomma för dess längtan fans.
 I lifvets trollgård, med sin kalla glans,
 Jag drömde, att jag liljor bröt — de voro
 Snöflingor, som ur töckenrymden foro,
 Med glittret bländande min själ, så arm,
 Bortsmältande till tårar vid min barm! ...
 Och detta lönnmord på min själ, Minona,
 Har Du begått? — En fallen Engels krona
 Du och mitt Öde kastat vid min fot! —

MINONA.

Anklagad af den inre röstens hot,
 Jag föddes att er sällhetsdröm förstöra;
 Dock hör min bön: låt fångens öde röra
 Ert hjerta, som hans första kärlek vann! —
 Den stjernas ljus i hoppets klarhet brann
 Fördunklad är — o, må den tändas åter,
 När irrande det lätta strömoln gråter
 I enslig rymd, och flyr dess ban förbi! — — —
 James — eller Allan — från sin ed är fri! — —

MALVINA.

Fast Mac-Leans Dotter kan, som budskap skicka
 I kärlekshvärf den arma Sångarflicka,
 Hon afslår offret — För så ringa pris
 Hon köper icke himlars paradis! —

XVI.

Vildt stormen hven kring Castle-Donarts vallar.
 Med däfva brus mot muren hafvet svallar.

En tonigt, hemskt hörs urets hammar slå
 De mörka timmar, som så sent förgå,
 När lifvets strider genom själen ila;
 Mot inre fiender en vapenhvila
 Förgäfves sökande, Malvina satt,
 Med krossadt hjerta i den dunkla natt,
 Hos Mac-Lean vakande i vapensalen.
 "Borg-Kastelan!" — han röt — "fylli vinpokalen;
 Minona kallad är — jag dricka vill
 Förräderskan och hennes Brudgum till!
 Du mig förstår" . . .

HARRY.

Ja, Laird! i hvarje åder
 Ett smyggift, som ej Blandaren förråder,
 Jag gjuta vill

MAC-LEAN.

Hon eller Han? — beslut
 Mitt Barn! — Min ätt med dig skall slockna ut. —
 Säg, manas ej af hämdens röst ditt sinne?
 Se, dina Bröders rustningar — härinne
 De hänga — hjälmarna bekransade
 Af vissnadt eklöf — detta dödshugg, se!
 Förrostadt re'n . . .

MALVINA.

Föraktad kärlek sårar
 Än djupare. Men — vid min smärtas tårar;
 O, skona James! — gjut döden i hvart bröst;
 Men ej i hans — ack! mer än blodets röst
 Allsmäktig i min själ den skyldskap talar,
 Som med en blick, en suck, hvart qval hugsvalar.
 Välj offret sjelf. — Se der! se, der — var tyst! . . .

Hon kommer — hon! som nyss hans läppar kysst —
 Hon, som allena var hans "Lyckas blomma!" —
 Och se! med henne vågar Norna komma
 Så sent till Borgen. — Ack, förskräcklig var
 Mig hennes anblick, från min barndomsdar,
 Då städs hon kom liksom ur luften buren
 Förr såsom nu, och tecknade på muren
 Med runestafven mången hemsk gestalt,
 Liksom hon andas till sin tjänst befallt ...
 Hvad vill Du här? —

NORNAN.

Hvem vågar Norna fråga,
 Hvart fågeln flyger eller molnen tåga,
 När hon af deras flygt och stjernans lopp,
 Förkunnar döden eller lifvets hopp? —
 Men, Lady! om ni än' er hand mig räckte,
 Lifslinien dock sig icke längre sträckte:
 Jag har den sett. ej likt ett yppigt träd
 Den grenar har; nej! den är blek och späd,
 Som rosen, döende på Jungfruns kinder,
 När hopplös kärlek hennes brudkrans binder.

MALVINA.

Hvad oombedd din spådom innebär,
 Jag räds ej den af dig förkunnad är:
 Ju dödens dvala hvarje smärta söfver? —

HARRY.

Jag glömmer mig — en välkomstdryck behöfver
 Den sena vandraren ...

NORNAN.

Af bägrar två,
 Hvem tillhör mig? —

HARRY.

Att vinet smaka må,
Fru Norna, önskar er hörsammast vorden,
Af tjenare den ringaste på jorden! —
Minona, drick ni ock — ni synes svag.

MALVINA.

Ja, drick vid minnet af hans kyss i dag
Din afskedsskål! ...

HARRY.

Ja, vinet stillar qvalen. —
När Lady bjuder, sätt ej bort pokalen.

MINONA.

Malvina, glad jag skulle tömma den
Att dö för Dig!

MALVINA.

Dö! — Falska ...

NORNAN.

Drick ej än' —

Först svalkas bör det varma blod, som sjuder
I ångstfull barm — Skål, Kastellan, som bjuder
Den svala dryck! — Men se, ni vinkad är
Af Lairdens blick, som mera vin begär —
Ni är hans Munskänk och hans Råd allena,
Fångvaktare och Vän, att allt förena. — — —
Han går — var trygg —

MINONA.

Säg, hvi du bägrar böt? —

NORNAN.

Tyst, arma Barn! — En dryck mer ljufligt söt
Ej finnas lär?

HARRY.

Likväl ej bäger'n blifvit
Rörd af er mun? —

NORNAN.

Jag har mitt Helgon gifvit
Ett löfte, som ej trolöst brytas bör.
Och när man Andens röst i hjertat hör,
Då fordras träget både bön och fasta.

HARRY.

Men, sköna Jungfru! Ni bör ej förkasta
Er Ladys bud.

MAC-LEAN.

Jag dig befaller — drick!

MINONA.

Stöd mig i detta ängslans ögonblick ...
Jag bäfvar ... Gud! ...

NORNAN.

Drick, Mylady till ära! —

MINONA.

Till sista droppan! — Låt mig blott begära
Ett huldrikt ord i qvalfull afskedsstund! —
Jag ser, en flygting uppå jordens rund,
Min lyckas dag i evig natt försvinna ...
Farväl, Malvina! ... låt mig tillgift vinna,
Att jag ditt hjertas sköna drömbild stal,
Till öcken bytande din ungdoms dal! ...
Dock fåfäng bön — Du för min åsyn ryser ...
Ditt ögas blix af vredens flamma lyser,
Förkrossande min själ ...

MALVINA.

Gå! — lemna mig

I dag . . . I morgon . . .

NORNAN.

Kom, jag följer dig

Förskjutna barn! Vet, Borgens Herrskarinna!

Att, nästa dag, Du skall med häpnad finna

Den arma Bedjerskan i bröllopsskrud,

Af rosor smyckad, som Mac-Donnalds Brud.

MALVINA.

Jag rår om ödet och mig sjelf. — Törhända

Skall nästa sol för *tvenne* Brudar tända

Sin facklas ljus . . .

MAC-LEAN.

Mitt Barn! — af qval förtärdt —

Har du det dunkla tal af Norna lärt? —

Gå, Sierska, att trolldomsörter bryta

I nattens stund! — Du kan ej lag förbyta

I ödets hand . . .

NORNAN.

Förr'n hanens rop Du hör,

Ej blott missgerningen din slummer stör;

Nej, du kan väktaren i tornet fråga,

Om ej af skepp han ser en skara tåga

Från Skye till Mull? — Dock vill du lyda mig,

Vid Trenmors klippa skall jag vänta dig

När trollen fly, nattfoglarna sig dölja:

Låt diua Pager, dina Barder följa

I festlig skrud sin Laird. — På fjällets topp

Går för din stam en nytänd stjerna opp!

HARRY.

Alltså en fest, hvartill Fru Norna bjuder? —
Högst underbart! —

MAC-LEAN.

Lögn eller vanvett ljuder
Din tunga — gå!

NORNAN.

Högtidligt vara bör
Det ögonblick min hemlighet du hör;
Men evigt gömd, om du mitt bud ej lyder,
När morgondagen prophetian tyder. —
Laird Mac-Lean, kom! — Den skatt af mig du får
Blir ej så ringa, att du den försmår. —
Följ mig, mitt barn, jag skall din ungdom stöda.
Fast drufvor ej i gyllne bägrar glöda
I Nornas grotta, prydligt snäckbeklädd, —
Af hedens jung hon har för dig en bädd. —

En hånblick Mac-Lean vred på Norna kastar,
Då Sångarflickan ifrån borgen hastar,
Liksom hon kom, så faderlös och arm,
Med Bardens harpa tryckt till qualfull barm.

XVII.

Till hvila Mac-Lean gick. Malvina stordes
Af drömgestalter, som fantastiskt rördes,
Omväxlande för själens inre syn,
Likt molnen glödande på aftonskyn:
Än hotande stod Norna vid dess sida
Bland bilder, som hvart anletsdrag förvrida ...
Än med en brudkrans på sitt blonda hår

Minona snöhvīt lāg pā dödens bār ...
 Än James mot fuktig mur sin hjessa stödde;
 Ej hälsans rosor mer hans kind beströdde,
 Och dock så stark hans troгна kärlek var,
 Att frihet, lif, för den han afsagt har ...
 Så lik en vredgad Fée hvar tanka hviftar
 Sin trollstaf, och den mörka taflan skiftar
 Alltmera hemskt i själens andeverld,
 Tills för sig sjelf förskräckt, af qval förtärd,
 Malvina spratt ur slumren opp, och ilar
 Till fönstret, der hon stödd mot handen hvilat
 Sorgtyngda hjessan, då i nattens sköt
 Hon blickar ut, och hemska tystna'n bröt:
 "O, att min själ en mäktig ande vore,
 Som stormande på molnens vingar fore
 Från sfer till sfer, tills jag en stjerna fann,
 Der evig kärlek för min längtan brann! —
 Hvi bäfvar jag ... i morgon re'n deroppe ...
 Från jorden skild, der ej af tröst en droppe
 Kan hela hjertats sår ... ett samvete,
 Der oskuldsengeln flytt för brottets ve ...
 Hvert skall jag fly dit ej dess röst mig hinner? ...
 Min själ af qval förgår, min tunga brinner ...
 Gif vatten hit! — — — Fins ingen vänlig hand,
 Som svalka ger den inre feberbrand? — —
 Är detta dödens rum, det tysta, kalla,
 Der ensam en fördömd jag är bland alla
 Inslumrade?" — Till vapensal'n hon går
 Vid lampans sken — "Väl! ännu orörd står
 Ju Nornas bägere — den vill jag tömma,
 Och vinets glöd må i mitt hjerta strömma
 Att döfva smärtan, som der inne bor ...
 Ha! ljufva sömndryck!" ... Snart ett blandadt chor

Af gråt och löjen genom salen skallar
 Tills Mac-Leans röst till sans Malvina kallar:
 "Hvad gör du här? Räds, att din Stamfar ser
 Med vrede på sin svaga ättling ner! —
 Hvem jagar dig, så arla från ditt läger
 Mitt arma barn? —

MALVINA.

Med ångest hjertat säger,
 Att Hon, som jag till vansinn' hatat har
 Dödsoffret blifvit ...

MAC-LEAN.

Hvad beslutat var
 Du sjelf ju vet? — Men du kan Harry fråga. —
 Hur' sällsam, Barn, är dina kinders låga
 Omväxlande från snö till purpurglöd —
 Gå, du är sjuk! —

MALVINA.

Säg, är Minona död? — ...
 Har den Oskyldiga din hand förgifvit,
 Lönnmördare! — O, ve, att re'n jag blifvit
 Din bundsförvandt! ...

HARRY.

För timmar, ej för år
 Hon tillhör lifvet — kanske re'n på bår —
 Till James ej Tjuserskan sin trolldrick vänder. —
 Men Laird! ett bud af vigt dig väktar'n sänder:
 Vid dagens gryning han på hafvets ban
 Sett skepp från Norden ...

MAC-LEAN.

Ha, Mac-Donalds Clan!

HARRY.

Likt bin, sin Vise sökande, de närma
Sig Mull, att snart otaligt öfversvärma
Din gamla borg.

MAC-LEAN.

Väl, att den byggdes opp
Örnnästet likt på klippans branta topp.
Fort, låt Mac-Donnalderne blodigt falla! —
Nej! Clanens stridshorn först må återskalla,
Som dödssignal! — Sänd detta bud från mig!

HARRY.

På Isla och på Skye den samlat sig,
Att Stammens Höfding ur ditt våld befria,
Och fåfängt sväfvar dödens sänkta lia
Uti din hand — det är för sent, o Laird!
Vet Kungens makt är äfven fruktansvärd:
Enväldet snart från hvarje borg skall vika.

MALVINA.

O, lyd mitt råd: gå att din själ förlika
Med Gud och dina fiender, min Far! —
Se, huru ödet re'n besannat har
Hvad Norna sagt.

HARRY.

Ett medel gifs allena,
Att hämden och ditt eget väl förena:
Gif James sin Brud, och tjust af hoppets röst,
Han trycker snart ett lik intill sitt bröst,
Ej anande, att han bedragen blifvit;
Så nås ert mål och ni har räddning gifvit
Åt denna Ö ...

FLEERE KRIGARE.

En flotta närmar sig
Fiendtligt Mull. — Att strida nu för dig,
Det är att till en säker död dig följa,
Så Norna spådde . . .

MAC-LEAN.

Gån, att eder dölja
I mörka kulors natt! — En enda Man
Skall visa, att han döden trotsa kan.

HARRY.

Hvad hjertat talar, låt din mun förtiga.
Med list du kan din fiende bekriga:
Laird, följ mitt råd!

MAC-LEAN.

Ack, att jag offrat opp,
Af kärlek till mitt barn, mitt sista hopp:
Den hämd i år af qual jag närt! — Att rädda
Dig och mig sjelf, hvad återstår? —

MALVINA.

Att bädda
Din Dotters graf. — O, gå till Trenmörs vik,
Dit Sierskan, det mörka ödet lik,
Dig kallat har!

MAC-LEAN.

För ingen makt sig höjde
Den viljas kraft i ståklädd barm sig höjde
Ju fordom? — Är det ödets dunkla lag,
Som bjuder? — Har väl åldern gjort mig svag? —
Men val ej fins . . .

HARRY.

Beslut. Om mig ni sänder
Till fångarne, med dem jag återvänder
Till detta rum, der ni med svekfullt hån
Förkunnar Laird Mac-Donnald och hans Son,
Att deras flotta väntar dem, och dröjer
Vid Trenmors vik.

MALVINA.

Ack, Cainstecknet röjer
Minonas mördare.

MAC-LEAN.

Välan, din hand
Skall leda falkarna med lösta band,
Till fädrens grafvar, som till hämden kalla.
Malvina, svara! ångstens droppar falla
Ned från din bleka kind ...

MALVINA.

Se, dödens bild,
Med håligt öga stirrar hemsk och vild,
Från hvarje stålskrud, med sitt fällda galler. —
Hvem tillhör rustningen från muren fallen? —
Det är min Broders ... ja, jag kommer snart! ...
Dock först till James ...

MAC-LEAN.

Din mörka sinnesart
Är icke festligt stämd; likväl beredde
Du denna dag — och med sin svartkonst ledde
En Däre ödet ...

MALVINA.

Till en bröllopssång
Jag kallad är, att ur den dunkla gång,
Lik Ariadne, trolös älskling föra.

MAC-LEAN.

Försmådd, låt kärleken ej hjertat röra:
Du vet, förrädiskt kallar hoppets stund
James, för att stifft sveckfullt trosförbund.

MALVINA.

Ej så, min Far! — jag skall hans boja bryta;
Och må vid hoppets altare han knyta
Mer ljufva band ...

MAC-LEAN.

Väl hämden hvilar än
Men vakar i den dolda gerningen ...
Följ vindeltrappan, som till hvalfvet leder.

MALVINA.

Väl mig, jag friheten åt James bereder;
Och Archibald skall flyga i min famn
Från fadrens bröst, välsignande mitt namn.

XVIII.

Kring blåa höjder, som till molnen räckte,
Dem furans evigt gröna krans betäckte;
Kring dalars djup, vid vestans lena sus
Naturens anlete, i morgonljus,
Af aning rodnande, slog opp sitt öga
Mot dagens Gud. — Bland spillror tempelhöga
Stod vid ett kors en hvit Mariebild,
Der Norna bad: "Från jordens töcken skild,
Din tempeldöme, af himlens båge buren,
Sig hvälfver kring den lefvande naturen,

En

En Moder såsom Du, af kärlek varm
 Ett gudabarn hon vaggar vid sin barm:
 En nyfödd vår; och vid dess thron i öster,
 En Segerkonung, under jubelröster
 Utvecklande sitt strålande baner
 I glorians herrlighet, Din Son jag ser!" —
 En vördnadsbjudande gestalt hon böjde
 Sin hjessa ned, och tacksamt rösten höjde:
 "Pris vare Gud! all verldens Harmonie;
 Vansinnets natt är i min själ förbi!
 Jag bedja kan! — —

MINONA.

Väl dig, som målet hinner!

NORNAN.

Ack, bed och hoppas: — solens stråle brinner
 För Styfmors-blomman ock, fast späd och ung,
 Gömd och allen, hon står bland hedens jung.

MINONA.

Så fann han mig — och vid hans hjerta sluten,
 Till enslingen blef hoppets solblick gjuten
 Den första gång ...

NORNAN.

Sök hjertats läkedom

Der ofvan skyn.

MINONA.

Jag har bedt Gud derom;
 Men fåfängt! — Af en jordisk trollmakt bunden,
 Ej tanken höjer sig i andaktsstunden
 Till den Oändlige ... nej under skyn

Min blick förföljes af en villosyn,
Ett dödligt väsen såsom jag; men danadt
I evig samklang med min själ, som anat
Sin höga urbild: Gud i kärleken,
Och känt förherrligad hans röst igen!

NORNAN.

Försakelsen är ljuf inom ditt hjerta —
Den bär ju tyngden af sin egen smärta
På lätta vingar, som till himlen nå?
Låt harpan klinga, sorgens suck förgå!

MINONA.

Välan, min klagan skall du ensam höra:
Mitt sista afsked till Mac-Donnald föra,
När vandrande från tjäll till tjäll jag flyr,
Och minnets stjerna blekt ur töcknet gryr:

Det gifs en verld, som för min längtan brinner,
Der lifvet i en hänryckt dröm försvinner,
En läkdom för sitt qval begär och får:
Der himlen är af ringa gränser sluten,
Och dock oändligt i sin spegel gjuten
Förkunnar morgonen af hoppets vår.

Hvar är den verld? — Hör i min suck dess namn:

En älskad famn!

När dig jag ser, och af din röst besvaras,
En medfödd känsla för allt skönt förklaras,
Hvar tanka bilden af sin drömverld ser: —
Hvad ädlast är, hvad ljufvast i mitt sinne
Igenomstrålas af din blick derinne:

Lif, ljus och glädje strömma saligt ner. —

Hvar är den verld? — Hör i min suck dess namn:

En älskad famn!

Hvad dolda välljud, magiskt underbara,
 Som för hvaran'n de skulle stämda vara
 Af evighet, i sympathiens mystér! —
 Väl skönjes då från hoppets land en strimma;
 Men som ett stjernfall syns i natten glimma,
 Den släcks när du din blick till jorden bär. —
 Hvar är den verld? — Hör i min suck dess namn:
 En älskad famn! ...

NORNAN.

Man lyssnar på din harpas klang, Minona!
 Vän, ovän, kommer, att i dag försona
 Den långa strid. Se! ifrån Trenmors strand
 Hvad festligt tåg: — James vid Malvinas hand;
 Laird Mac-Lean sjelf, bland Barder högtidsgranna:
 Mac-Donnalds Clan, med ekbekransad panna,
 Frigifna Höfdingen på sköldar bär
 Hitopp alltr'en ...

MINONA.

James och Malvina här? ..
 Hvart skall jag fly? ...

NORNAN.

Räds ej, mitt Barn, jag bryter
 I dag den ed, som hat i kärlek byter.
 Se! re'n de komma — Lyft ditt öga opp
 Mot Archibald, glad som ditt ungdoms hopp.

XIX.

Lik stängda fogeln, som i buren sitter
 För första gången, och vid sorgligt qvitter

En sårad vinge emot gallret slår,
 Då hastigt friheten han återfår
 Uppsvingande i klara luftregioner —
 Hörs Archibald: "Din harpas ljufva toner
 Mig lockade, att först dig famna få —
 Här är ju himlen, ack! så ren och blå,
 Och bland ruiner herrligt solen lågar
 Ur öppna hvalfvet med de brutna bågar,
 Der en Madonnas bild bekransad står! —
 Bor Norna här?"

NORNAN.

Från Christendomens vår
 Här bor blott Tiden, som skall allt föröda,
 På grafvar thronande, bland glömda döda
 Af Mac-Leans ätt. Den siste af dess stam
 Re'n nalkas, vandrande till målet fram. —
 Välkommen Laird! — Högtidlig vare stunden
 Församlande här inom tempelrunden
 De ädla vittnen till min gätas ord! —

MAC-LEAN.

Har Anden talat? — Blef han evigt spord
 Till mitt förderf? —

NORNAN.

Der ångrens andar vaka
 Byts ve i väl. — Mins Laird din sista maka.
 Med krossadt hjerta, gäckadt hopp, du vet
 Hon sökte döden. . . . Hör den hemlighet,
 Som rör det barn, för dig hon undandöljde
 När flyende din borg hon stranden följde,
 Och kom att klappa på min grottas tjäll: —
 Kall blåsten hven — det var en höstlig qväll

Då elementerna i vilda strider
 Likt menskohjertat, när det tärs och lider,
 Om väldet kämpade på hafvets våg —
 Jag öppnade... Din späda dotter låg
 Vid grottans dörr... Din Maka var försvunnen...
 Men denna skrift — i barnets linda funnen —
 Upplýser dig:"

MAC-LEAN.

Det är min Makas hand.

NORNAN.

"Ja, andra gången knöt du hjertats band
 Med henne. Mins, fast Nornas ögon stråla
 Ej mer som stjernor och din sällhet måla,
 Dock Nattens dotter var din ungdoms-brud,
 Då ännu kärleken var lifvets gud. —
 Vid detta altar, der du tro mig svurit,
 Till dopets fest har jag din dotter burit,
 När Modren sönk från 'Trenmors klippta ned.
 Här i min själ jag svor en helig ed,
 Att i din vård ej mer den späda gifva;
 Hvi skulle högmod hennes arfslott blifva
 Och barnasinnet, ack! så oskuldsfromt
 Se lifvets eden kallt och glädjetomt."

MAC-LEAN.

Hvar är min Dotter? ...

NORNAN.

Henne anförtrödde
 Jag till en Bard utaf din Clan — han bodde
 Bland Höglandsbergen, dit han undandrog
 Sig för ditt hat. Likväl en ljusalf log
 Emot den gamle, när han harpan rörde,

Din späda Ättling. — Ödet återförde
 Dock efter år, till egen hyddas hård,
 Den åldrige, som från en qvalfull verld
 Här hvilar ut. —

MAC-LEAN.

Hvar är min Ättling? — Svara! —

NORNAN.

Vill du en Fader för Minona vara? —
 Hon tillhör dig! ...

MINONA.

På knä för dig, min Far! ...

MAC-LEAN.

Ve öfver Mördarn, som din Fader var! ...
 'Tro icke honom om han famnen sträcker
 Emot sitt barn.... Snart dödens natt betäcker
 Din rosenvår... Och det är jag, som gjöt,
 Med svekets orm, närd i mitt eget sköt,
 Gift i ditt blod! ...

NORNAN.

Nej! ingen droppa hunnit
 Den ädla blomman vid din stam upprunnit:
 Som kallt förskjuten i min vård jag tog —
 Jag Kastellanens vaksamhet bedrog
 Och bytte bägare — med offret flydde
 Ifrån din borg — och Sierskan du lydde
 O, stolte Laird! —

MAC-LEAN.

Näst Gud — jag tackar Dig! —
 Min dotter vid min barm, o, tillgif mig! ...

MINONA.

Må Gud förlåta, som jag dig förlåter! — —

MAC-LEAN.

Malvina! kom, du har din Syster åter.

MALVINA.

Med slocknad blick lik stjernans bleka ljus
 I molnen döende vid stormens brus,
 Jag helsar dig, du hvita Syskonlilja!
 From ödmjukhet, men ej oböjlig vilja,
 Som stark naturen åt mitt hjerta gaf
 Blef qvinligt ljuf din milda själs Seraf.
 Dock stridast svallar, ej af fjettrar bunden,
 Vårkällans våg, som från den fasta grunden
 Ur skötet af den hårda klippan går,
 Hvars djupa ådror intet öga når. —
 O, säg, hvem tyder menskohjertats gåta? —
 Blott den Allsmäktige, som kan förlåta
 En blodig tanke i förtviflad själ,
 Som grafven mörk; men ack, förstådd likväl! —
 Jag ville blomman af ditt lif föröda
 Och samvetets, Guds röst, i hjertat döda;
 Men himlen sjelf har nu förenat dem
 Jag ville skilja, och till fridens hem
 Försoningsoffret går förut ur tiden.
 Förlåt! vid minnet af en dröm — förliden,
 Min villas brott — — James, tag din brud emot! ...

MAC-DONNALDS KRIGARE.

Vid sköldars klang, inför Madonnans fot,
 Hell, Eder, hell!

ANGUS.

Så vårens kransar bilda
 Ett fridens band kring tvenne stammar skilda,
 Uppblomstrande på nytt, att vandrarn ge

Till hvila tjäll — Tag min välsignelse
J Lycklige! och delen lifvets öden!

MINONA.

Malvina ... Gud! ... du är en bild af döden ...
Du sjunker i min famn! ...

MALVINA.

Min — dag ... är slut ...
Jag drack det gift ... i qvalets ... dödsminut ...
Dig ... ämnadt ... var! ...

MAG-LEAN.

Den blix, som brottet tände
I svekets afgrund mot mitt bröst du vände
Rättvise Gud! ... Så himlen återtar
I samma stund allt hvad den gifvit har! —

NORNAN.

O, vet! när mörkrets makt du hjertat gifver
Der kärleken allt mer förkohlnad blifver. —
"Min hämden är!" — så bjuder himlens röst. —
Sjelf du ett Lik nu trycker till ditt bröst,
Och James en Brud ...

JAMES.

Ack! glädjens ros på jorden
Till sorgens lilja är en Syster vorden. —
Som englar vingade dock hand i hand,
De vandra båda till sitt himlaland!

MALVINA.

Så ... i din famn ... hur' ljuft att dö ... Minona! ...
Låt nu min älsklingsbard på harpan tona,
Att sångens välljud i min själ må bli
Ett anslag ... till ... en ... högre ... harmoni! ...

EN BARD

Jordlifvets ande är i hjertat fången,
Lik enslingen på heden vilsegången,
Der blott en stråle genom töcknet ler: —
Den blick, o kärlek! du mot hemmet vänder,
När i hvar pulsslag du den tjusning tänder,
Som minnet af ett flygtadt eden ger.
Hvar är den verld? ...

CHOR AF BARDER.

O hör dess ljufva namn:
En älskad famn! —

EN BARD.

När drömmen flyr, mörkt blir ditt hjertas eden,
Liksom du ensam, ryckt ur syskonkjeden,
Stod gråtande vid sista blomman kvar —
Hvar är den fristad hon på jorden finner,
När stormens il den veka kronan hinner,
Och blad för blad i kulna rymden far?
Hvar är den verld? —

MALVINA.

Hör ... i min ... suck ... dess ... namn:
I ... grafvens ... famn! ...

EN BARD.

Hvi söker du din tankas bild på jorden? —
Hög, oförgänglig, lik sitt ursprung vorden,
Den lefver blott i djupet af ditt bröst:
En dunkel aning om den verld allena,
Som ungdomsdrömmen skall en gång förena
Med barndomsfriden och dess oskuldsröst.
Hvar är den verld? —

MALVINA.

Hör ... i min suck ... dess namn ...
Guds kärleksfamn! ...

EN BARD.

Stjernhymner omkring Ljusets thron sig blanda,
Lofsjungande den milda allmaktsanda,
Som hjertats tonverld gaf sitt återljud.
Från offeraltaret flyr dubbelflamman,
En delad låga, som har smält tillsamman
I kärlek till hvaran'n och Ljusets Gud. —
Hvar är den verld? —

MALVINA.

Hör! ... i min suck ... dess — namn:
O! ... Gud! ... Din — — famn! —

EN BARD.

Så hörs en treklang i ditt hjertas toner,
Med evig längtan till sitt hemlands zoner —
Fyrstämmig först den blir en full accord,
I enhet mig dig sjelf när evigheten
Af löftets ord uppdagar hemligheten
I kärlekens och hoppets tempelgård. —
Hvar är den verld? —

MINONA.

Malvina! vet dess namn:
Guds kärleksfamn! —

Så blef o, kärlek! från din ursprungskälla
En återglans i öfverjordiskt sälla
Förklaringar, din bild i hjertat tänd,
Att ej dess fibrer må förfrusna brista,
Ömt, troget vårdande den gudagnista,

Odödlig längtan till ditt upphof sänd!
Hvar är den verld? —

CHOR AF BARDERNE.

O! hör dess helga namn:
Guds kärleksfamn! —

Omkring Malvina stod, i dödsminuten,
En knäböjd grupp i tempelrunden, sluten
Af brutna pelare, som vårens flägt
Ånyo klädt i hoppets gröna dräkt:
Från öppnadt hvalf i skiftad skuggning sänkte
Löfkronorna sig ned: daggskimret blänkte
När solens fackla genom dem sig bröt,
Och sin förklaringsglans kring taflan gjöt. —
Vid måssklädt altare sig ödmjukt böjde
Dödsoffret, och den brustna blicken höjde
Halfslocknad, liksom lampan i en graf,
Och James den sista, matta strålen gaf. —
Den stelna kölden omkring Mac-Leans hjerta
Upptinades vid glöden af hans smärta:
Förkrossad räckte han till frid sin hand
Åt Angus, blickande till ljusets land. —
Med tro och hopp i ögats helgonstrålar
I bön försunken, vid Malvina, målar
Minona bilden i hvart anletsdrag
Af Sorgens Engel vid en sarcophag.
James, endast drömmande om jordens fröjder,
Sin krigarskara, spridd kring dal ooh höjder,
Nu ordnade till festligt återtåg.
Glad Archibald sig ställd i spetsen såg

För prydda Pager; öfver mörkblå vågor
 Flög blicken strålande af hoppets lågor
 Till hemmets ö. — Nu trädde Norna fram,
 En bild af friden, hög och alfvarsam
 Hon på Minonas ljusa lockar sänkte
 Välsignande sin hand, och strålfull blänkte
 Än ögats eld vid dessa afskedsljud:
 ”Farväl! Lef säll, Mac-Donnalds ädla Brud! —
 Mitt hvärf är slutadt — mörkrets natt förliden
 I klarnad själ. När Sierskan ur tiden
 Dör bort, en sägn kring hemmets fjäll och dal,
 Då kommer först, från stjernors tempelsal,
 Skyddsanden åter i den stilla qvällen
 Ledsagande sin brud från offerhällen,
 En renad låga, skild från jordens qual.” —
 Försvunnen Norna var. Till ljusets throner
 På seraphs-vingarna af sångens toner
 Sig höjde ångrens bön och hjertats hopp
 I enad kärlek ifrån fjällets topp.

